

Τρωάδων Ιστορήμα

Γράφει η Σοφία Ράλλη-Καθαρείου

Η σπερινή μου αναφορά στοχεύει σε μια θεατρική παράσταση με τη εκλεκτή φήμη ενός θεατρικού έργου που εδραίωσε την ρήση ότι η άμιλλα και η προσπάθεια γίνεται γέφυρα που ενώνει και οδηγεί σε ευγενή επιτυχία το στίβο της υπεροχής και της μεγαλοψυχίας των ηθοποιών.

Η διαλεκτική κίνηση του μεγάλου θεατράνθρωπου Χριστόφορου Μαντουρίδη μας δίνει το παράδειγμα της προσπάθειας για την αριστεία επί της σκηνής, στην έκφραση και στην συναίσθηση των υποχρεώσεων των ανθρώπων που αναλαμβάνουν σε ότι αναλογεί η κρίση γεγονότων, σε ότι αφορά τις αλήθειες και τις εικαζόμενες δυνατότητες, αλλά και των συνεπειών επί της σκηνής.

Ο Μέγας θεατράνθρωπος Μαντουρίδης αφιερωνόταν πάντοτε στον προαιώνιο θεατρικό λόγο. Με την ίδια βούληση ο Σταύρος Οικονομίδης προσφέρει στις ημέρες μας μια τεράστια προσφορά γνώμης και γνώσης για την επίτευξη της τέλει ΕΚΑΒΗΣ. Πάνω απ' όλα, ο Εκλεκτός μας Σταύρος Οικονομίδης είναι ο γνώστης και θεατρικός παράγοντας. Ο καθοδηγητής που αποτίμησε επάξια τις θαυμαστές θεατρικές παρουσίες μικρών και μεγάλων ηθοποιών των οποίων το ήθος και η αφοσίωση μεταλαμπαδεύουν τις θεατρικές μας αξίες. Παραγωγή για την αναγέννηση και αναθεώρηση της κοινωνίας μας, θεωρούμε ότι πρέπει να τιμήσουμε τους ανθρώπους που είναι σπλοβάτες της θεατρικής Τέχνης στην Αυστραλία. Είναι χρέος όλων ημών που παρακολουθούμε θεατρικά έργα για να μην ξεχάσουμε την γλώσσα μας, την ιστορία μας και τις υποχρεώσεις να αναφέρουμε και όλους όσους σεβόμαστε για το πόσο μεγάλη είναι η προσφορά των ηθοποιών για την συντήρηση της γλώσσας και της κουλτούρας μας.

Εν πρώτοις θέλω να αναφερθώ στους σπουδαίους άνδρες και σπουδαίες γυναίκες που αφιερώνουν την ζωή τους για την συνέχεια του πολιτισμού μας. Θέλω να αναφερθώ στην Ευανθία Τσαβαλά, Μέλιω Παπαδοπούλου και κατά σειρά εμφανίσεως τον Γιάννη Δαβίκα, την Χρυσούλα Μεσσάρη, την Μιμικά Βαλαρή, τον Νίκο Τσιουκάνη, την Αθανασία Κώστα, Ε. Τσαβαλά, Κωνσταντίνο Γκάμα, Πολυζών Πατέλη και Γκαέλ Εμβλωμένου, καθώς και τον Στέλιο Μαρακά, Δημήτρη Περδίκη, Χάρη Τσαβαλά και Πέτρο Μιχαλόπουλο.

Αιώνες πέρασαν από τις ΤΡΩΑΔΕΣ μέχρι σήμερα.

Όμως δεν μπορούμε να αγνοήσουμε ότι ακόμα ορίζουμε τα όρια της Τέχνης και της ιδέας για την ολοκλήρωση του θεατρικού λόγου αλλά θα ήταν λάθος να είχαμε παραλήψει τον θαυμάσιο τρόπο της θύμησης και την εικόνα που διαμορφώνεται για να χαρίσει το αίμα της ψυχής μας.

Τροία είναι το όνομα που αναφέρεται στην Μικρασιατική χώρα.

Περίφημη ήταν η αρχαία πόλις στην Πρωτεύουσα του Βασιλείου του Πριάμου. Επίσης ιδιαίτερα εκλεχότο με το όνομα ΤΟ ΗΛΙΟΝ ή Η ΙΛΙΟΣ και είναι γνωστό ότι κατά τον Όμηρον τα ανάκτορα του Πριάμου, του Έκτορα και του Πάριδος θεωρούσαν ότι ήταν μεγάλης αξίας.

Η Αρχαία Χώρα της Βορειοδυτικής γωνίας της Μικράς Ασίας εκάλυπτε και τρεις σπουδαίες μικρές περιοχές του Αντάδρου, του Αισόπου και της Ζέλειας. Αυτή ήταν μια χώρα περιβρεχόμενη από το Αιγαίο Πέλαγος, και με δύο άλλους ποταμούς που διαρρέομενοι ονόμαζαν την Σκάμανδρο και Σιμοέοντεο σαν τα φυσικά στοιχεία πλούτους της περιοχής.

Όμως οι κάτοικοι αυτής της χώρας έφεραν το όνομα «ΤΡΩΑΔΕΣ». Εκτός αυτής της επωνυμίας είχαν την γνώμη ότι ανήκαν στο τμήμα των «ΤΕΚΡΩΝ».

Πλήθος των συγγενών λαών θεωρούσαν τους Τεκρούς σαν τους μεγαλύτερους κατακτητές, που προχώρησαν και εισέβαλαν στη Θράκη και κέρδισαν την εισβολή για να αποκτήσουν κι άλλα ανδραγαθήματα για να αναμειχθούν με τους Φρυγίους.

Η ιστορία της Τροίας υπήρξε λαμπρή. Για τους Τρώες πολλοί κατόρθωσαν να γίνουν ενδοξότατοι πολίτες.

Στο ύψος των Τροιάδων, όφειλεν η Τροία τα πάντα στα Ομηρικά έπη, σε υπερμεγέθεις μυθικές ιστορίες πριν από την εποχή και καλλιέργεια των μετάλλων, χρυσού και χαλκού μέχρι την εκμετάλλευση και χρήση στην Χιλιάδα ή Χιλιετηρίδα που παρέμεινε προστάτιδα των Τρωάδων, όπου έλαμψαν οι νεώτερες ανασκαφές του Ιστορικού Σλήμαν.

Στην εξακρίβωση των ανασκαφών καθόρισαν επιστημονικές αναφορές που ανύψωσαν οι ιστοριοδύφες για τις περιοχές Λάμψακος, Αρτάκη και Πέργαμου. Κατά τον Αρχαιοδύφη Σλήμαν ανευρέθησαν και τα θεμέλια της Βασιλικής Ακροπόλεως Περγάμου. Προϊστορική περίοδος εξακριβώθηκε κατά την εποχή του Νεολιθικού Πολιτισμού. Μέχρι της εποχής αυτής και αρχίζοντας από τα φτωχικά καλύβια έφτασαν να εντυπωσιάσουν ότι τα φτωχικά καλύβια απεκαλύφθησαν σαν κτήματα του ίδιου λαού που υποτίθεται πως κάλυπταν κεραμικά λείψανα.

Μετά από τα ερείπια, οι κάτοικοι της παλιάς και ένδοξης Τροίας δεν είχαν τόπο να διαβούν, μήτε σκέπη να καλυφθούν.

Άνδρες και Γυναίκες λεπλάτημένες Τρωάδες κλαίγανε την μοίρα τους, θρηνούσαν για τον χαμό των οικογενειών και της ξεκληρισμένης τους ράτσας.

Οι Έλληνες νίκησαν με δόλο, λέγανε, και έγιναν πικροί εχθροί της Τροίας προσπαθώντας να ζήσουν σύντομα ότι θα καταλάβουν την κακιά τους ζήση σαν σκλάβοι, τόσο αυτοί, όσο κι αυτές οι γυναίκες τους, που ούτε τα μωρά τους δεν μπόρεσαν να σώσουν από σφαγές.

Ποιό είναι το μέλλον των νικημένων, ρωτάγανε!

Ποιό είναι το δώρο τους. Η απάντηση ήταν πως οι σκλαβωμένες Γυναίκες της Τροίας θα μπορούσαν να δωθούν σαν δώρο και οπωσδήποτε θα αναζητούσαν τρόπους να τιμωρήσουν τους Έλληνες για την απαγωγή της Κασσάνδρας, κόρης του Βασιλέως Πριάμου, και της Βασίλισσας Εκάβης, τότε που ο μικρός Αστιάνακτας δεν είχε τρόπους να αμυνθεί σαν εγγονός του Έκτορα και της Ανδρομάχης, που σκοτώθηκε όταν γκρεμίστηκαν τα τείχη.

Οι φλόγες αφάνισαν την Τροία, ενώ απελπισμένες γυναίκες οδηγήθηκαν, θέλοντας και μη, στοιβαγμένες και πολεμένες σε πλοία να τις έχουν για δούλες μακριά από την πατρίδα τους.

Οι Τρωάδες υπέστησαν και την τελευταία τιμωρία από τους Έλληνες όταν έκαψαν και αφάνισαν το μεγαλείο της Τροίας.

Ο δικός μας θεατράνθρωπος, ο Σταύρος Οικονομίδης που σπκώνει σήμερα το βάρος του έργου, γίνεται ο δημιουργός μιας φυσικής και δραματικής πορείας όπου ο επί σκηνής δραματογράφος θα εκφράσει σε κάθε θεατρική παρουσίαση το νόημα θεατρικά, ολοκληρώνοντας την ευαισθησία και η κρίση που υπογραμμίζει την μιμική σύνθεση της ζωής.

Δεν υπάρχει αμφιβολή ότι ο ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ, στο σύνολο

γίνεται ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ μιας φυσικής και δραματικής πορείας όπου ο επί σκηνής ηθοποιός πλάθει σύμβολα που θα εκφράσουν το νόημα θεατρικά, ολοκληρώνοντας «ευαισθησία και κρίση» που υπογραμμίζει την μιμική σύνθεση που δεν είναι είναι άλλο από τον παλμό ζωής.

Επανερχομαι στον Ευριπίδη επειδή ο Μέγας των Αρχαίων Δημιουργός προσφέρει και ορίζει τα όρια της Τέχνης από την πραγματικότητα και από την πλευρά της ιδέας.

Όσο και ιστορικά να είναι η προσωπογραφία των πρώτων της Τροίας θα ήταν λάθος να μην τυποποιήσουμε την ζωντανή προσωπογραφία.

Η κρίση του καλλιτέχνη πλάθει εικόνα που διαμορφώνει ένα ιδανικό, μέσα από την ψυχή του. Έτσι γίνεται και σήμερα μετά από τόσα χρόνια, ο μελετητής διδάσκει αλλά δεν αντιγράφει ένα πρόχειρο ή έτοιμο πρότυπο.

Αναλύοντας την σκηνοθεσία του Ευριπίδου (σε μετάφραση Γιάννη Τσαρούχη) βλέπω με τα μάτια της ψυχής μου, εκφράζω την τελειότητα στο άριστο έργο ΤΡΩΑΔΕΣ, την τελειότητα και ολότητα του οποίου πλαστουρούμε με τους πόθους τους δικούς μας που ζούμε και κατανοούμε τις έννοιες που προσφέρει ο Ευριπίδης.

Εν τέλει, επανέρχεται στην μεγίστη σημασία του χορού

στους ΤΡΩΑΔΕΣ και την προσφορά του Θεάτρου Τέχνης της Αυστραλίας που σφραγίζουν την αναγκαιότητα του βάρους για τον οργανωμένο ίαμβο που τελικά σπκάνουν με θάρρος και με μια φωνή σπριζοντας την απόγνωση που αισθάνονται όταν πάλεται η καρδιά, με χτύπους και ρυθμικές κινήσεις σαν νοιώθουν ότι έχουν φτάσει στο βάρβαρο ήχο μιας εσωτερικής βραχνής κούδουνας που οδηγεί στο πεπρωμένο.

Θαύμασα την τελειότητα του ΧΟΡΟΥ! Οι ΤΡΩΑΔΙΤΙΣΣΕΣ ήταν όλες τους ΣΠΟΥΔΑΙΕΣ και οι κινήσεις αιθέριες. Οι Τρωαδίτισσες περπάτησαν τον ΧΟΡΟ της απελπισίας και του Χορού.

Συγκλονιστικές ήταν οι Τρωαδίτισσες, όταν όλες κάλυψαν το πρόσωπό τους με τις ίδιες μάσκες για να αποφύγουν κρίσεις και επικρίσεις αλλά και την ντροπή όταν αναγκαστικά άφηναν τη χώρα τους με θλίψη. Θα αναφερθώ στην ομάδα που δημιούργησαν την τελική καταπληκτική πράξη της εγκατάλειψης χωρίς ελπίδα επιστροφής στα πατρίδα.

Οι Τρωαδίτισσες περιφρονήθηκαν όταν δεν δολοφονήθηκαν αναλαμβάνοντας οι ίδιες τον διασυρμό και τον αφορισμό τους.

Κική Μπέτι, Μαρία Χαράλαμπος, Αθανασία Κώστα, Γκαέλ Εμβλωμένου, Νικολέττα Γεωργίση, Δόμνα Γιαννάκη, Χρυσούλα Καγγελάρη, Χρυσούλα Μεσσάρη, Μαίρη Μιχαήλ, Πετρούλα Σταμούλη, Μπέτι Στατήρη, Έβελυν Τσαβαλά, Κόννη Νταβίσκα και Λιάνα Βερτζάγια ήταν το εξιδανικευμένο συναίσθημα που σφράγισε για πάντα τα όσα καλά πρόσφερε σε όλους και όλες μας το Θέατρο Τέχνης Αυστραλίας, εν έτει 2019.